

[J. O. Krag.]

afrustet verden, hvor freden garanteres af en stærk verdensorganisation. Jeg vil være enig med udenrigsministeren, hvis han vil betegne dette som et langtidsmål. Det tror jeg nok det er. Men det er jo et langtidsmål, der stadig bør inspirere vor aktuelle FN-politik. Det bør også inspirere vort arbejde over for u-landene. Jeg synes, det må nævnes i denne forbindelse, at kløften mellem de industrialiserede lande og u-landene vokser foruroligende og bliver ved med at vokse. Derfor tror jeg, at det program for støtte til u-lande på 1 pct. af det danske nationalprodukt, der blev vedtaget her i dette ting under den forrige regering, det bør man holde fast og om muligt fremskynde. Kan man fremskynde dets gennemførelse til før 1972, så gør man noget rigtigt.

Vi skal ikke i dag have Vietnamdebat, det kommer senere, men det er vel rigtigt at antage, at det vil være i den nye amerikanske præsidents politiske interesse at søge de forhandlinger om fred i Vietnam, der nu er genoptaget, gennemført med held. Jeg tror, det er vigtigt, at de magter, der deltager i disse forhandlinger, forstår at gribe mulighederne for at gøre 1969 til Vietnamfredsåret, og her vil man da have et eksempel på et u-land, der behøver støtte, økonomisk, humanitært, men også politisk. Det vietnamesiske folk bør sikres fuld frihed til selv at vælge sin fremtid uden indblanding fra nogen anden side.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om forslaget vedrørende Portugals kolonipolitik. I den socialdemokratiske regerings tid var embedsmændene i FNs koloniudvalg instrueret om at fordømme Portugals kolonipolitik. Den kurs ønsker vi fortsat. Udenrigsministeren siger, at det hører hjemme i FN og ikke i NATO. Ja men jeg tror, at hvis et NATO-land, og i dette tilfælde Danmark, fører en så klar kurs i FN, så vil sagen uvægerlig komme op på NATO-rådsmøderne — sådan er det i hvert fald gået før — og så bør man rejse sagen og tage debatten også dér.

Krigen i Biafra har gentagne gange ført til uenighed mellem regeringen og socialdemokratiet. Krigen fortsætter med voksende grusomhed; vi har tal på hundredtusinder; der omkommer som følge af sult og blokade, og vi ser tallet vokse i uro-

vækkende hast. Det viser, at den fødevarerhøj, der når frem til Biafra, slet ikke kan løse problemet. Jeg er enig med udenrigsministeren i, at fødevarerhøjten bør støttes af alle kræfter, og her har vi en særlig pligt, men det løser ikke problemet. Antallet af dødsofre blandt kvinder og børn; blandt alle, der rammes i Biafra af den af blokaden og krigen påførte sult, vokser og vokser og vokser, og fødevarerhøjten kan slet ikke følge med. Fødevarerhøjten skal støttes af alle kræfter, men den løser ikke problemet.

Hvad kan man da håbe på? Ja, Nigeria har haft et ganske præcist håb, nemlig om hurtigt at kunne nedkæmpe Biafra militært; det håb er glippet, i dag venter man også fra Nigerias side langvarig krig. Biafras håb har været, at man gennem international mægling, gennem den afrikanske organisation, gennem Commonwealth eller gennem De Forenede Nationer kunne opnå fred. Men FN har ikke grebet ind. Ingen vedtagelse i sikkerhedsrådet fordømmer handlingerne i Biafra.

Det er bemærkelsesværdigt, hvor kort tid der gik efter Israels angreb på passagerflyene i Beirut lufthavn — angreb, der ikke kostede ét eneste menneske livet — inden der lå en fordømmelse fra sikkerhedsrådet af Israels handling. Jeg er enig i, at Israel ikke handlede rigtigt. Men i tilfældet Biafra har sultedøden kunnet æde sig ind på befolkningen i månedsvis og ofrene tælles i hundredtusinder, uden at sagen blot er forsøgt — blot er forsøgt — bragt ind for sikkerhedsrådet. Vi finder, at dette er forkert og farligt også for De Forenede Nationer selv.

Vi mener ikke, at man kan acceptere, at en krigskatastrofe af dette omfang er et internt anliggende for Nigeria, eller at det skulle være et afrikansk anliggende. Jeg har spurgt udenrigsministeren før og vil spørge igen: hvilken paragraf i FN-pagten siger, at afrikanske anliggender er undtaget fra denne pagts bestemmelser og formål? Mig bekendt ingen paragraf. De katastrofer, de menneskelige katastrofer, der her finder sted, er af et sådant omfang, at dette er et FN-anliggende.

Vi mener, at Danmark — medens vi endnu var medlem af sikkerhedsrådet — burde have rejst denne sag i De Forenede Nationers sikkerhedsråd. Man kan selv-